

DE ANGSTEN VAN HET GELUK.

Ik ben gelukkig.

Vele zegeningen zijn uitgestort over mijn hoofd. Laat ik U niet zeggen welke. Het valt moeilijk, over het Geluk te spreken. Je zwijgt er over stil, want je mocht eens kwetsen iemand van die arme, arme wereld vol stervelingen, die niet weten, wat Geluk is.

Ik heb het altijd geweten, ook, toen ik 't niet had. En alles, wat ik heb durven droomen, alles wat ik heb durven verwachten, alles waarnaar ik gesmacht heb, 't is me gegeven. En nu ben ik gelukkig.

Ik kan U niet spreken van het Geluk, dat de kern van mijn leven is geworden, dat, waarmee mijn heele zijn staat of valt. Hier blijven woorden loos, en alle naderen is ontheiligen. Maar over mijn ander Geluk kan ik U wel spreken; daar moet ik over spreken en er over lachen en mijn vreugde uitjubelen. Over mijn kind. Voor haar leeftijd groot en sterk is mijn kind. Het heeft blozende wangen en blauwe oogen. Het heeft kleine, blonde krulletjes en een vriendelijk, rood mondje met helder witte tandjes. Het is een heel lief kind. Rustig en vroolijk. En zoo onbevungen vriendelijk. Het is bekend in de heele buurt. Alle moeders kennen het en alle kinderen. En ook de dienstmeisjes kennen het en het kent ze allen en wuift ze lachend toe, als 't ze ziet voor de ramen op de balcon. En de straatventers kennen het en de tuinknechten, die moeizaam arbeiden in de tuinen, voor welker hek mijn kind in diepe aandacht blijft staan, na eerst een verrukten groet geroepen te hebben. En de melkboer wacht op mijn kind en de groentevrouw gaat niet weg, zonder den groet van 't juichende stemmetje. Mijn kind roept de tramconducteurs aan en de wegwerkers, die hier al lang werken. Ze lacht tegen elken bedelaar en vanmorgen juichte ze haar groet uit tegen een bedelares, waar ik schuw van was, zóó, als een tooverkol uit oude sprookjes leelijk was de bedelares. Toen die verrukte, dankbare lach op het geschonden, vervormde gelaat! Het was als een Gorgone. — Maar mijn kind stond daar vriendelijk en lachte, en groette . . .

Ik heb mijn kind te slapen gelegd. Het had haar allerliefste, allerteederste, aanhankelijkste bui. Toen ik het achteroverlegde in de kussens, trok ze mijn hoofd tot zich en vleide haar wang tegen de mijne met nog niet gearticuleerde teederheidsroepjes. Toen ik later even op haar neerkeek en me niet verzadigen kon aan den aanblik van het blozende kopje met de blonde krulletjes op het kussen, de groote, blauwe oogen zoo vol liefde tot me opgeslagen, bood ze maar weer haar mondje tot een kus. En mijn hand greep ze en legde die tegen haar snoetje. — Zoolang ze me kon hooren gaan in nevenkamer, op gang en trap, riep ze vroolijk en vriendelijk: Dàg Màmà! Dàg, Màmà!

Toen ging ik de trap af, en het kwam weer.
De Angst van het Geluk.

Dat komt vaak.

Een vreeselijke, drukkende Angst. Een gaan neerzitten met starende oogen.

En een weten: „Nu is het uit. Dit is het einde. Meer kan niet. Nu zal het ook *uit* moeten zijn.”

Een geluksverhaal, als ik kan vertellen — een verhaal, als ik kan vertellen van mijn kind — Dat is alleen maar geschikt en geloofwaardig om verteld te worden op deze manier: —

Het was zoo'n lief, heerlijk kind. — Zoo wijs voor haar leeftijd, zoo vriendelijk, zoo tevreden! En zoo gezond en sterk” —

Een doodelijke angst grijpt me dan aan. Dat ik het kind niet zal mogen behouden, omdat ik er zoo gelukkig mee ben.

Waarheen me te wenden in mijn doodsangst?

God?

O, stil. Dien naam niet! God. — Die zoekt immers een

Paarl, waardig om te pralen

In 't goud van 's Hemels zalen.

God — kijk om U heen en zie dan, wat God doet met juist de bemindste, de liefelijkste kinderen! Mijn kind is bemind, en zoo liefelijk.

O, zoo ik 't houden mocht.

Maar daar zijn de Angsten, weer de folterende Angsten van het Geluk!

NANNIE VAN WEHL.